

[Ømann.]

nok have sine besværligheder at få støtte til visse brancher og visse industrier, som befolkningen nok ville synes var af mindre betydning på det pågældende tidspunkt af erhvervsudviklingen herhjemme.

Der er ingen tvivl om, at der med dette forslag rettes et meget hårdt angreb imod disse rederier. Det har ikke været muligt at skelne mellem de onde og de gode, og det tyder også på, at det ikke er muligt at praktisere den ordening, man har.

Det blev sagt fra hr. Stetters side, at det, socialisterne vil, er en selektiv ordening. Ja, det er det da. Kapital er en knap affære for øjeblikket i Danmark. Vi har ikke råd til at give statsstøtte til hvem som helst. Man må økonomisere med kapital, som man må med andre ting, f. eks. med de offentlige udgifter.

Det er et, tror jeg, rigtigt princip, når vi ser på dette isolerede problem, at man kun kan afskrive i det omfang, man har en indkomst fra skibsfarterhvervet. Men jeg må ligesom hr. Grünbaum sætte et stort spørgsmålstegn ved, om det er tilrådeligt at indskrænke disse restriktioner alene til skibsfarten. Man behøver ikke at være nogen opmærksom avislæser for at opdage, at der allerede er udbud af anpartar i helt andre aktiver end skibe, så det bliver altså det næste skridt. Jeg vil da tilråde, at vi tager tyren ved hornene nu og laver en lovgivning, der dækker hele denne anpartsaffære.

Der er talt om et forargelsens bål, men jeg tror, at forargelsen, når det virkelig går op for befolkningen, hvordan denne støtte i det hele taget i erhvervslivet praktiseres, vil blive langt større.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det er rigtigt, som det blev sagt, at der er en forargelse over det spørgsmål, som vi her debatterer, og som der er fremsat lovforslag om.

Lad mig da sige, at vores massemedier, presse osv., er kørt hårdt frem med dette og særdeles ensidigt. Man har prøvet på at fremstille det, som om det udelukkende var skattefidusmagere, som benyttede sig af at købe anpartar, især i vor coasterflåde, men det er ikke rigtigt. Jeg har for at prøve at sætte mig ind i dette set adskillige kontrakter hos mennesker, som jeg kender, og de

har så sandelig ikke brugt denne lov til almindelige skattefiduser. De har prøvet gennem disse afskrivningsmuligheder at opnå — det indrømmer jeg — en vis nedsættelse af den høje marginalbeskatning, som vi efterhånden er kommet op på, og som er ganske urimelig. Men at en stor del skulle komme ned på en skattepligtig indkomst på nul er urigtigt; det er kun de få, der afskriver på den måde.

Jeg synes nok, at man fra massemediernes side måske mere har tjent egne formål end folkets og erhvervslivets. I alt fald kan jeg på mit partis vegne klart udtrykke, at vi ønsker at værne arbejdspladserne, vi ønsker gode forhold for arbejderne på vore arbejdspladser, og vi ønsker en god beskæftigelse. Derfor kan vi ikke være med til en lovgivning som denne, som udelukker investeringsmulighederne for en lang række mennesker i dette land og derved skaber arbejdsløshed på vores værfter, hvoraf jeg, som vel andre også, har fået henvendelse fra en del.

Vi ønsker, at den coasterflåde, som vi har oparbejdet i dette land, og som er en af verdens bedste, skal bevares, men med det forslag, der her ligger på bordet, er det ganske umuligt. For hvis man ser efter, hvem er det så, som har investeret i den? Det er ikke erhvervslivet som sådan, det er den almindelige lønmodtager. Er det ikke det, vi har brug for, at også lønmodtagere tør påtage sig at investere i erhvervslivet med den risiko, der er? Men hvis man skal tage en risiko, må man da også have en vis fordel, og det er den fordel, afskrivningsreglerne giver. Hvis man fjerner disse afskrivningsmuligheder for lønmodtagerne, fjerner man selvfølgelig også incitamentet til overhovedet at investere i vort erhvervsliv.

Jeg indrømmer, at man selvfølgelig kan foretage ændringer i disse bestemmelser. Jeg har forestillet mig, at man i stedet for at gennemføre regeringsforslaget kunne sige, at man af kostprisen må betale mindst 20 pct. i det første år. Det kunne bremse en hel del. Ligeledes med kontraherende skibe. Hvorfor ikke betale 20 pct., så man altså må ud med en vis kapital. For de mennesker, som ikke har råd til at tage den risiko, og som man er så bekymret for her, kan man jo sige, at de kan afskrive til en vis grænse — det kommer i det næste forslag, vi skal behandle i dag — f. eks. ned til